

- (iv) Sąd popełnił błąd, opierając się na „ostrożności” Komisji jako powodzie niezajęcia stanowiska w kwestii ewidentnych uchybień w analizie ekonomicznej Komisji, które wnosząca odwołanie podniosła w ramach zarzutów czwartego i szóstego skargi do Sądu, przez co popełnił omyłkę w zakresie oceny ekonomicznej lub wypaczył dostępne dowody.
- (v) Wyrok Sądu winien zatem zostać uchylony w zakresie, w jakim dotyczy zarzutów czwartego i szóstego, podniesionych przez wnoszącą odwołanie w skardze do Sądu, a zarzuty te winny zostać uwzględnione.

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Austrii

(Sprawa C-75/11)

(2011/C 130/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Kreuzschitz i D. Roussanov, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że udzielając zniżki cen za korzystanie z transportu publicznego zasadniczo wyłącznie studentom, którym przyznano austriacki dodatek rodzinny, Republika Austrii naruszyła zobowiązania, które ciążyą na niej na mocy przepisów art. 18, 20 i 21 TFUE w związku z art. 24 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Obywatele Unii mają prawo do swobodnego przemieszczania się na terytorium państw członkowskich na warunkach i przy zastosowaniu ograniczeń przewidzianych w traktatach oraz w przepisach wykonawczych. Jeżeli obywatele Unii korzystają z tego prawa, powinni oni, co do zasady być traktowani w ten sam sposób, jak obywatele przyjmującego państwa członkowskiego.

Uzależnienie omawianej zniżki cen za korzystanie z transportu publicznego przez studentów od pobierania austriackiego dodatku rodzinnego prowadzi w większym stopniu do pogorszenia sytuacji obywateli innych państw członkowskich niż do

pogorszenia sytuacji obywateli Austrii i narusza w ten sposób zasadę równego traktowania obywateli Unii i obywateli danego państwa członkowskiego.

Wbrew opinii rządu austriackiego, zniżka cen za korzystanie z transportu publicznego nie stanowi świadczenia rzeczowego celem wyrównania ciężarów rodzinnych, ponieważ chodzi najwyraźniej o ulgę przysługującą jedynie zapisanym słuchaczom szkoły wyższej lub uniwersytetu.

Nierówne traktowanie studentów, których rodzice nie mają uprawnień do austriackiego dodatku rodzinnego nie jest również objęte zakresem odstępstwa uregulowanego w art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38, na podstawie którego przyjmujące państwo członkowskie może w określonych okolicznościach odmówić przyznania studentom pochodzącym z innych państw członkowskich pomocy dla pokrycia kosztów utrzymania w czasie studiów w postaci stypendiów lub pożyczek studenckich.

Każde odstępstwo od zasady równości traktowania powinno być interpretowane w sposób restrykcyjny. W związku z tym zniżka cen za korzystanie z transportu publicznego udzielona studentom nie może stanowić pomocy dla pokrycia kosztów utrzymania w czasie studiów w postaci stypendiów lub pożyczek studenckich. W konsekwencji, wykluczenie z zakresu omawianej zniżki studentów, których rodzice nie mają uprawnień do austriackiego dodatku rodzinnego narusza prawo Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 158, s. 77.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-513/09 José Manuel Baena Grupo, S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) oraz Herbertowi Neumanowi i Andoniemu Galdeano del Sel, wniesione w dniu 28 lutego 2011 r. przez Herberta Neumana i Andoniego Galdeano del Sel

(Sprawa C-101/11 P)

(2011/C 130/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Herbert Neuman i Andoni Galdeano del Sel (przedstawiciel: adwokat S. Míguez Pereira)

Druga strona postępowania: José Manuel Baena Grupo, SA i Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszego odwołania;
- uchylenie w całości wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-513/09;
- unieważnienie wzoru wspólnotowego nr 000 426 895-0002;

- tytułem żądania ewentualnego — przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpatrzenia i wydania orzeczenia zgodnego z prawem;
- obciążenie José Manuel Beana Grupo, S.A. kosztami postępowania w pierwszej instancji i w wypadku wstąpienia przez tę spółkę do niniejszego postępowania w charakterze interwenienta jako właściciela wzoru przemysłowego będącego przedmiotem wniosku o unieważnienie — także kosztami niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Naruszenie art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 6/02⁽¹⁾ i związanych z nim artykułów

Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że sporny wzór wywołuje u poinformowanego użytkownika całościowe wrażenie inne niż wzór wcześniejszy, przywołany na poparcie wniosku o unieważnienie.

- 2) Naruszenie art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 i związanych z nim artykułów

Pominięcie i dopuszczenie się przez Sąd błędu w ocenie i zastosowaniu art. 25 ust. 1 lit. e) wspomnianego rozporządzenia.

- 3) Naruszenie prawa przez Sąd polegające na tym, że zaskarżony wyrok dotknięty jest brakiem uzasadnienia

Niepodanie przyczyn i uzasadnienia, wykroczenie przy wydaniu zaskarżonego wyroku poza przysługujące Sądowi kompetencje.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-513/09 José Manuel Baena Grupo, S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) oraz Herbertowi Neumanowi i Andoniu Galdeano del Sel, wniesione w dniu 2 marca 2011 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-102/11 P)

(2011/C 130/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: J. Crespo Carrillo i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: José Manuel Baena Grupo, SA oraz Herbert Neuman i Andoni Galdeano del Sel

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- wydanie nowego wyroku co do istoty sprawy oddalającego skargę na zaskarżoną decyzję lub przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania;
- obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Urząd twierdzi, że zaskarżony wyrok winien zostać uchylony w zakresie, w jakim Sąd naruszył art. 61 rozporządzenia (WE) nr 6/02⁽¹⁾ z powodów szczegółowo opisanych poniżej, które można zreasumować następująco:

- 1) Zastępując ocenę okoliczności dokonaną przez Izbę Odwoławczą własną oceną, mimo braku „oczywistych błędów w ocenie”, Sąd wykroczył poza ramy wyznaczone w odniesieniu do wzorów wspólnotowych przez art. 61 rozporządzenia nr 6/2002. Zamiast dokonać kontroli sądowej, Sąd skorzystał z kompetencji, które art. 60 tego rozporządzenia zastrzeża dla izb odwoławczych.
- 2) Naruszenie art. 25 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 6 tego rozporządzenia:
  - a) Sąd zastosował błędne kryterium przy dokonywaniu oceny, czy porównywane wzory wywołują na poinformowanym użytkowniku inne wrażenie całościowe. Naruszenie prawa wynika z faktu, że Sąd zbadał, czy podobieństwa i różnice zostaną „zachowane w pamięci” przez poinformowanego użytkownika (zob. pkt 22 i 23 zaskarżonego wyroku). Jednakże porównanie nie może opierać się na wspomnieniu użytkownika. Ponieważ mamy tu do czynienia ze wzorami — a nie znakami towarowymi — prawidłowym kryterium jest określenie, czy podobieństwa i różnice między danymi wzorami prowadzą do tego, że owe wzory przy bezpośrednim porównaniu ich przez użytkownika wywierają inne całościowe wrażenie.
  - b) Sąd przeanalizował jedynie sposób postrzegania danych wzorów przez część właściwego kręgu odbiorców i w żaden sposób nie uzasadnił przyjętego przezeń sposobu, w jaki użytkownicy postrzegają część rozpatrywanych towarów, a mianowicie „druki, w tym publikacje reklamowe”.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1).